

L'ESPURNA

Escolteu aquest vespre a les 8, el parlament del camarada Andreu Nin del C. E. del P. O. U. M. radiat per totes les emissores catalanes.

Parlarà sobre «La situació política del moment i la posició del P. O. U. M.»

Segona Epoca. Any I. Núm. 27

Girona, dimecres, 16 de desembre de 1936

DIARI DE LA TARDA

PORTANTVEU DEL P. O. U. M. A LES COMARQUES GIRONINES

Més que mai, avui és necessària la unitat d'acció de la classe treballadora

GUIO

“La dona a reraguarda”

La secció Espartacus de Barcelona, junt amb altres seccions femenines antifeixistes, han constituït l'entitat “La dona a la reraguarda”. Llur missió no és altra que organitzar les dones per a les tasques de reraguarda, controlant aquelles iniciatives individuals que responen a les necessitats de la guerra. Aquests últims dies hem llegit en la premsa el manifest que han fet públic, cridant totes les companyes antifeixistes per tal d'homenatjar, conjuntament, els nostres milicians a finals d'any.

Llur propòsit és ben simpàtic i capaç d'interessar-nos a totes. Cal que els nostres lluitadors es sentin confortats per l'ànima de la dona catalana. Les tradicionals festes de cap d'any, no podem, enguany, disfrutar-les junts. Romanen allunyats de nosaltres perquè el benestar de tots així ho exigeix. Són al front, enmig de camps de foc i rius de sang. I després de les dures proves, no troben pas, certament, confort apropiat a llur estat físic ni moral. Al seu estat moral? Clar que és suficient la ferma convicció del deure complert i el desig vivíssim d'acabar amb els provocadors de tanta barbàrie. Mes, pensem en els altres al·licients que fan agradable el repòs del milicià i que l'encoratgen en la lluita: l'escalf del Poble i de la família. Vet ací els al·licients. No és sols la lletra de la mare, companya o promesa, que el fan vibrar de content. La consciència que tots nosaltres compartim llur vida austera, plena de sacrificis i d'abnegació, és igualment, per a ells, injecció de confiança i de benestar.

Tenim, doncs, el deure moral de fer de l'austeritat, norma de la nostra vida. Aquells “caps d'Any” tan divertits i alegres, tan buids de fons com plens de forma, tan propicis a la disbauxa, no el viurem enguany. No devem viure'l. Mentre hi hagi qui ens defensi la tranquil·litat, amb la vida, no tenim dret a la disbauxa i al plaer. Pensem solament en alegrar els nostres herois. No els regategem res del que ens demanen. Que rebim aquests dies el nostre afecte, que sentim el nostre escalf. Fem-nos càrrec que mereixen sobrerament la nostra ajuda i el nostre esforç. I és d'esperar que el poble de Girona respondrà degudament a la crida feta per l'entitat “La dona a reraguarda” que compta ja, a la nostra ciutat, amb moltes allistades.

GRACIETA

Mai no haguérem cregut la immensa capacitat calumniosa de qué fan gala els pigmeus en figura de persones grans.

Quan la Història retalli la pàgina viscuda dels nostres temps, tan mancats d'honradesa política com sobers en niciesa i estultícia, una onada d'indignació maleirà més d'un estol de titelles que, en la vida pública catalana, actuen avui en funcions de personatges.

Fins un punt de justificació pot assistir a l'arribista, que, a fi de comptes, no fa més que mercadejar amb la seva pròpia consciència.

Però, és inconcebible l'actitud dels nostres difamadors que, ahir, ens feien víctimes llurs pel greu delictes de constituir-nos en defensors de la Revolució Socialista, i avui pretenen vomitar damunt nostre el fel i l'escarni que haurien d'ofegar-los per sempre.

Som comunistes, avui, i ho fórem des de naixença. El que no serem mai és traïdors a la classe obrera, servidors de ningú ni amics del joc brut i la maniobra encoberta.

Defensarem la U. R. S. S. en els temps heroics del comunisme, quan la baixa estofa reformista corejava l'ofensiva burgesa.

I la defensarem arreu i a tothora, com a cap i casal de la redempció proletària.

Però, no és pas tàctica adequada entossudir-se a salvar del naufragi valors superades, frenar la nostra Revolució en marxa, blasmar a destra i sinistra els que volen enfortir-la i provocar el fratricidi criminal en la gran família proletària.

Més que mai, avui és necessària la unitat d'acció de les forces antifeixistes.

Somniar en deliris de grandesa política, d'hegemonia partidista i de preponderància sectària és tant com obrir les portes de bat a bat al feixisme.

Manar a tall d'amo i senyor, disposant, al seu gust, de la vida dels altres partits, és, senzillament, una canallada ingènua. I més encara quan el presumpte amo no ha fet altra cosa, en el curs de la seva existència que de criat o de comparsa.

La Revolució suposa sacrifici i heroisme.

El P. O. U. M. està alerta i vigilant per tal de llançar a la vindicta pública els enemics emboscats de la classe treballadora, de l'Aliança Obrera i de la Revolució Socialista.

La nostra conducta, a l'avenir, serà a to de les conductes alienes.

Som lleials amb els nostres compromisos; fidels a la nostra paraula, i respectuosos amb els adversaris noblement sincers.

Però implacables davant l'engany, la mala-fé i les gitanades.

Joc net i comptes clars.

Defensarem la U. R. S. S. en els temps heroics del comunisme, quan la baixa estofa reformista corejava l'ofensiva burgesa.

ELS PROJECTES DE PACTES

I a nosaltres, qui ens ha consultat?

ESPURNES

El camperol i la Revolució

Del xoc violent, brutal, de la Revolució proletària, enfront del despotisme tradicional, n'ha resultat la solució de múltiples problemes, no resolts encara per la democràcia burgesa.

Un d'aquests problemes és el de la terra. Des que l'home té consciència de la seva missió en la vida, ha maldat per a alliberar-se del jou de la gleba. L'esclavatge de la gleba ha anorreat sempre les potències creadores de la personalitat del camperol.

No s'ha negat mai, l'home a treballar la terra. No ha sentit una repugnància instintiva envers ella. L'home ha freturat sempre per a treballar amb llibertat entera el terror. Si s'ha resistit a treballar-la ha estat perquè enlloc de gaudir del producte del seu esforç, era un esclau de l'amo que es beneficiava d'ell.

En plena meitat del segle XV, els remenses enarboraren bandera de redempció. Amb la rebel·lia aconseguiren alliberar-se de la seva condició de servitud eterna vers el mateix tros de terra.

L'home vol la terra, estima la terra. La terra té una atracció irresistible per l'habitant del llogarret i la masia. Al camperol li produeix alegria immensa constatar com la Natura li proporciona un producte valuós en premi a la seva suor i a les seves fatigues.

Es per això que desitja que aquest producte sigui seu, per a dedicar-lo lliurement a la continuïtat. No tolera que un paràsit s'aprofiti del seu treball, efectuat en condicions denigrants.

La Revolució ha donat la terra als conreadors. És la Justícia involucrada en el magne moviment alliberador.

Els camperols tenen el que eternament han freturat. Ells s'han identificat amb la Revolució i es batien exemplarment contra el feixisme. La Revolució els ha obert els ulls. La vacil·lació no existeix per a ells. Són carn viva de la Revolució.

La falç i el martell per sempre enllaçats per a redimir la nostra terra.

PUIGCÚVOL

Companys ha dit que demà quedaria resolta la crisi a la Generalitat

Uns aparells facciosos han bombardejat aquest matí l'estació de Culera
Un periodista anglès ha fet una entrevista amb el governador italià de la base naval rebel de Mallorca

Els propòsits de Xan-Kai-xek de privar l'entrada del Japó a la Xina fracassen amb motiu de la seva detenció

BARCELONA

Manifestacions de Companys referent a la Crisi del Govern de la Generalitat

Barcelona. — La crisi del Govern de la Generalitat, segueix la seva via normal, amb tendència a la resolució:

Aquest matí han visitat al President de Catalunya elements de la C. N. T. i U. G. T.

El darrer de sortir, que ha estat Joan Comorera, havent estat requerit pels periodistes no ha volgut manifestar-se sinó que ha dit que la solució de la crisi es deia-xava entreveure.

S'ha mostrat optimista, però, com diem, no ha lliurat cap nova d'interès.

Els periodistes s'han entrevistat després amb el ciutadà Companys. Ha dit que havia rebut la visita d'elements del Partit Federalista Ibèric, U. G. T. i P. S. U.

A les 5 es reemprendran les consultes. Com a darrera manifestació ha dit que possiblement, demà quedarà solucionada la crisi.

Preguntat per un periodista si ell seria l'encarregat de presidir el nou Govern de la Generalitat ha dit que molt possiblement ho seria.

Comunicat del matí

Barcelona. — El Conseller de Defensa coronel Sandino ha enviat el següent comunicat.

En les accions desenrotllades el dia d'ahir al sector d'Osca causaren a l'enemic una gran derrota, i aquest matí hem pogut veure abandonades 8 baixes amb el seu armament.

Durant tota la nit el servei sanitari facciós ha recorregut el camp. Per la nostra part solament hem de lamentar 3 baixes.

Al sector de Casp continuen els combats d'avançada, castigant-se a l'enemic. Els hi hem causat aquest matí baixes vistes i un mort.

Penes de mort commutades

Barcelona. — Han estat commutades les penes de mort imposades a Antoni Núñez, Enric Lecuona, i Francesc Carrasco, per la de reclusió perpètua.

Un nou establiment correccional

Barcelona. — A Figueres s'ha creat un establiment correccional, per tota la regió catalana, on hi tindran estatge tots els processats pels fets de juliol i rebel·lions.

Aquest establiment serà dirigit i controlat per oficials correccionals nomenats avui.

Madrid

Comunicat oficial de Marina i Aire

València. — Comunicat de Marina i Aire. L'aviació que s'ocupa en la defensa de Madrid baté avui concentracions enemigues a Carabanchel Alto i a la carretera de Brunete cap a Villaviciosa de Odón.

A primera hora d'aquesta tarda ha estat lliurat a Màlaga, pel pilot Antoni Blanch i La-

torre, i el mecànic Evarist Carballeira i López, un hidro facciós, procedent de Ceuta.

L'alféres de Marina Josep Maria Moreno, que anava com a observador, fou mort pels seus companys de tripulació, en plè vol, en intentar oposar-se al propòsit de Blanch i Carballeira, de traslladar-se a Màlaga, per tal de sumar-se, com ho han fet, a les forces lleials.

Comunicat oficial de Guerra

València. — Comunicat de guerra.

FRONT DEL CENTRE — En el dia d'avui ha continuat amb la mateixa intensitat que ahir l'atac enemic al sector de Boadilla, i han estat infructuosos tots els esforços que ha fet per a trencar la sòlida resistència de les nostres línies, defensades heroicament pels nostres milicians.

A darreres hores de la tarda, els facciosos tornaren a les seves posicions, després de sofrir una seriosa derrota.

Les forces de la República perseguien en alguns punts els facciosos, i els ocasionaren moltes baixes en la seva desordenada retirada. En aquest atac emprà l'enemic gran luxe de material bèl·lic, i llançà contra les nostres forces alguns tancs que foren detinguts i fets recular amb bombes de mà.

L'aviació republicana ha efectuat vols de reconeixement i ha ametrallat des de poca alçària nuclis rebels al campament de Carabanchel i a la carretera de Villaviciosa a Brunete.

Als altres sectors, sense novetat digna de mencionar-se.

Serà contestat el requeriment franco-britànic

València. — Ahir a la tarda hi hagué reunió de Consell de Ministres, on tots hi assistiren.

S'han discutit i aprovat importants Decrets, entre ells un de Governació, pel qual es suprimeixen les Juntes, Comitès de Defensa i Gestores, sorgides en els primers dies de la sublevació, com a conseqüència de la necessitat d'improvisar òrgans directius. Es creen Consells Provincials en els quals tindran representació tots els partits del Front Popular i organitzacions sindicals.

Aquests organismes seran presidits pel governador civil, i en aquelles regions on concorren circumstàncies especials es nomenarà un delegat governatiu.

També s'ha aprovat un decret d'Obres Públiques sobre millora de recs, i un altre de Comerç regulant els preus dels articles de primera necessitat: s'obligarà els representants a vendre'ls als mateixos preus que regien abans del 19 de juliol.

Amb referència a la qüestió internacional, el Govern ha acordat contestar al requeriment franco-anglès amb una nota, la qual serà donada a conèixer a la premsa una vegada hagi estat cursada.

Front d'Astúries

Ha estat destruït el manicomi de Cadellada, evacuada la caserna de Pelayo i incendiada la de Rubin a Oviedo

Gijón. — A Astúries s'operà tot el dia amb gran intensitat. L'enemic atacà la posició dels Olivares, que és fonamental per ell per interceptar la carretera per la qual es proveeix Oviedo.

El seu atac no tingué l'èxit que ell esperava i pel contrari representà per als facciosos un greu crebantament puix que sofriren moltes baixes.

Per la nostra part i a base d'artilleria i tancs, desenrotllarem un fort atac damunt Oviedo.

Els punts principals que constituïren objectiu per a les nostres milícies, fou l'atac a la Cadellada, a la Caserna de Pelayo i a la Caserna de Rubin.

El Manicomi de la Cadellada situat en un turó que domina la ciutat, està ocupat pels facciosos, que s'han fet forts en ell i quedà totalment destruït per la nostra artilleria. El Quarter de Pelayo, una de les seves fortaleses més inexpugnables, ha hagut d'ésser evacuat per les tropes feixistes, perquè el foc d'artilleria que es féu contra ell i el proper que se l'ocasionà des de els nostres tancs, féu precisa l'evacuació.

La caserna de Rubin fou incendiada. Tots els fronts dels voltants d'Oviedo foren igualment objecte del nostre atac. Les baixes sofertes pels rebels són nombroses.

RADIO GIRONA té encomanada la subscripció PRO INFANCIA OBRERA, a profit dels petits refugiats.

Es reben els donatius en robes i diners a les seves oficines, Força, núm. 8, principal.

Front de Bilbao

Important detenció

El director general de seguretat ha manifestat que s'havia realitzat un important servei pel personal de vigilància.

Es detení a Antoni Garcia Suárez, de la Delegació Marítima i afiliat a Falange Espanyola. En el seu poder se li han trobat documents comprometedors per la seguretat del lleial, ja que hi havia els plànols de les fàbriques d'armes de què disposa el govern espanyol.

Junt amb ell han estat detinguts també Manuel Diego Somonte i la seva companya.

ESTRANGER

La solució del conflicte la té Londres—diu un diputat anglès.

Londres, Wilfred Roberts, un diputat liberal que formà part de l'expedició parlamentària anglesa que anà a Espanya per fer-se càrrec dels esdeveniments que hi ocorren, ha pronunciat un discurs, en un àpat amb el qual ha estat obsequiat per part de la Unió Pro Societat de Nacions.

Roberts ha dit, en substància que el legítim Govern de la República espanyola està lluitant de veritat contra Itàlia i Alemanya, i que en aquesta lluita està assistit per la immensa majoria del país. Afirma que les potències feixistes han atacat Espanya per raons polítiques, econòmiques i estratègiques.

«Estic convençut—ha afegit—que si el Govern de Londres volgués, podria acabar ràpidament el conflicte. N'hi hauria prou que declarés que considera de capital importància per als interessos d'Anglaterra, la victòria del Govern de la República.

Amb això, Franco es veuria privat de les complicitats amb què compta ara, triomfaria la República.»

Un periodista anglès ha fet un reportatge amb el governador de Mallorca

Londres (4 tarda). — El diari "News Chronicle" publica avui un interessant reportatge — entreviu celebrat amb el governador italià Aldo Rossi per un periodista anglès.

Aquest cap rebel vesteix uniforme amb galons de Falange. En les seves manifestacions diu que és soldat i combat el comunisme per considerar-lo el seu major enemic.

El periodista li ha demanat informes sobre la seva vinguda a Mallorca i Aldo Rossi ha dit que marxà de Roma contra la voluntat del govern italià i que si ara volgués tornar al seu país possiblement seria detingut.

No té cap interès per Menorca; l'únic desig seu és combatre el comunisme a Catalunya i poder llençar els rojos d'allí.

Titulesco visita a Delbos

París (4 tarda). — Titulesco, ministre d'afers estrangers ha visitat aquest matí, amb motiu de la seva arribada a França, al senyor Delbos.

La situació xinesa complicada

Nankin (4 tarda). — La situació de la detenció de Xan-Kai-Xec pel mariscal Txang-Sue-Liang ha estat acollida a Xina per mostres de sentiment, ja que consideren en ell al seu salvador.

Xang-Kai-Xec volia reorganitzar la vida política del país i hagués tallat la penetració nipona pel Nord de la Xina.

Amb tot i trobar-se detingut segueix en bon estat de salut.

El govern de Nanquin sembla que per a poder alliberar-lo haurà de fer concessions.

La situació en el sentit militar és del tot inexplicable.

Dones de Girona

treballeu per a les milícies

Magnífics cartells us recorden a diari aquesta necessitat i aquesta obligació. Els nostres milicians us demanen jerseis, guants i mitjons. No perdeu, dones, temps, en passejades inútils, i dediqueu-los algunes hores del dia.

Els tallers populars instal·lats a la Normal us ofereixen llana per a confeccionar aquestes prenes d'abric. Passeu a recollir-la, d'onze a una del matí, tots els dies.

Us esperem aviat.

Comissió femenina al servei de les milícies.

Us recomanem no deixeu de contribuir a la subscripció PRO INFANCIA OBRERA, a profit dels refugiats, la qual ha estat encarregada a RADIO GIRONA.

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ
CIUTADANS, 12. — TELÉ. 206
Preus de subscripció 250 pts. el mes.
Núm. solt 15 cèntims

L'ESPURNA

PORTANTVEU DEL P. O. U. M. A LES COMARQUES GIRONINES

Telèfons del P. O. U. M. :
Redacció de L'ESPURNA, 206
P. O. U. M. i J. C. I., 288
Club Esportiu Proletari. 561
Caserna Lenin: 122

Jugándose la última carta

Es muy natural que el marino que no sabe nadar y está a punto de naufragar se agarre a un **ascua ardiendo para salvarse**. Esto mismo les pasa a Hitler i Musolini. En su ceguera de ambición no ven, no sólo la responsabilidad de ellos ante la Sociedad de Naciones y ante el mundo civilizado que clama por sus derechos de libertad, sino que por su ciega ofuscación van a matar para siempre su misma táctica imperialista y el fascismo. Tienen en las páginas de la Historia universal el fracaso de las utopías y de las **mál entendidas dictaduras**; saben que es un período, eventual, efímero el tiempo que pueden sostenerse en ese equilibrio, en esa actitud, pero no obstante, continúan en su insistencia.

Saben que los obreros del mundo entero tienen la experiencia de la guerra civil de Rusia que a pesar de haber sido un pueblo inculto y lleno de supersticiones se supo mantener en su puesto y demostrar al universo su dignidad, su hombría, su capacidad y su fuerza para lograr su reivindicación cuando el imperialismo zarista le imponía el látigo y el hambre. Del hombre es donde salen las grandes revoluciones emancipadas.

Nuestra vecina Francia cuando en Versalles se amontonaban sacos de harina y toda clase de comestibles, el pueblo hambriento estalló en un espíritu de justicia y sin más armas que palos, azadas y picachones, fueron a invadir el palacio para apoderarse de aquella harina y hacer pan para saciar el hambre. La indignación del pueblo revolucionario francés le arrastró en su ira hasta llevar a la guillotina a Luis XV y a María Antonieta. El 14 de abril español fué más benévolo y se conformó con cantar su entusiasmo por las calles y abrir las fronteras a Alfonso XIII perdonándole la vida. Esa gentileza del pueblo español está costando ríos de sangre al pueblo obrero español.

El 19 de julio de 1936 unos cuantos generales fantochas—residuo de la carcomida monarquía—que se creían invencibles, se levantaron en armas contra el pueblo desarmado y contra el Gobierno del 16 de febrero legalmente constituido. Y el pueblo, sin armas como los revolucionarios franceses, se levantó con brío y sofocó de momento la insurrección. ¡Ah! ¿Pero puede haber en cerebro alguno que a un pueblo libre por temperamento—como lo es el pueblo español—se le pueda vencer? Leed, repasad las páginas de la Historia, examinad los Episodios Nacionales del inmortal Galdós y encontrareis la honrosa gesta del 2 de mayo de 1808. Entonces al pueblo español se le consideró como invencible. Y sin ir más lejos las páginas de la Historia de esta guerra civil nos demuestran día por día la heroicidad de nuestros bravos milicianos. Comparemos la valentía de nuestros heroicos combatientes espontáneos que sin saber el manejo de las armas, sin tener nociones de disciplina, sin técnica, se lanzan a la lucha contra unos militares aptos en la instrucción, en el manejo de las armas, en la técnica guerrera y mecánica y hallaremos la verdad palpable de que el entusiasmo y arrojo de los nuestros les aventaja grandemente a toda la práctica militar y a la cobardía y salvajismo de los facciosos.

Con esta prueba solamente podemos tener por descontado nuestro triunfo rotundo. ¿Porqué? Porque el enemigo lucha por una conveniencia, por un interés monetario y nuestros milicianos luchan por un ideal: el de su libertad. Si para aquellos no hay más ley que la razón de la fuerza, para nosotros existe un factor principal de más moral que la suya: la fuerza de la razón.

Prueba evidente es el que hayan tenido que recurrir al reclutamiento de moros y extranjeros porque los insurrectos facciosos por sí solos no podían competir en la lucha a pesar de poseer mayor cantidad de material de guerra y de mejor calidad que el nuestro. Sólo la falta de disciplina podría traer la catástrofe; pero para evitar esto bastó la experiencia de unos meses de lucha en el campo de batalla con la cual se sometieron incondicionalmente al mando superior.

¿Qué cambio! ¿Qué asombro del enemigo que confiando en la indolencia del pueblo español esperaba domarlo y vencerlo! Veremos quién vence a quién.

Para mí creo que si pérdidas sufriremos no serán mayores las ventajas del enemigo porque al fin de cuentas luchamos en nuestra propia defensa con todos los derechos que nos asisten. ¿Pero ellos? ¿En defensa de qué derechos luchan?

Ténganlo en cuenta los gobiernos imperialistas y autoritarios que en este barajar y desbarajar se juegan la última carta.

DELFINA CONDE-PELAYO.

Refugiada madrileña al «Termes Orión» de Farnés de la Selva.

POR LA REVOLUCIÓN SOCIALISTA

DESPIERTA, OBRERO...

Elaborar un sistema económico socialista es el mayor afán de la hora presente. Sistema económico que afronte las exigencias de la guerra, que nos haga triunfar en el frente contra el fascismo rebelde y destruya, en retaguardia, hasta la más insignificante raíz de ese capitalismo malvado que dió lugar a la catástrofe.

A la clase trabajadora le corresponde realizar el esfuerzo supremo a conseguir este triunfo. Nadie pretenda redimirse con el sacrificio de los demás. Pasaron los tiempos de mesías y mesianismos, y es necesaria la energía de todos y cada uno para alcanzar el éxito que deseamos.

Sin la unión clasista de los trabajadores de nada servirían las leyes más avanzadas de la Revolución. El poder transformativo y creador de las mismas, se respalda en el buen concepto e interpretación que les dé la clase trabajadora.

La municipalización de la vivienda, por ejemplo, iría al mayor fracaso si los obreros de nuestra ciudad no coadyuvasen con su apoyo moral a la fuerza de esta obra. iensa, obrero, lo que ello significa. La

casa que habitas, el piso que pagas al Ayuntamiento, a cambio del servicio que te presta, es bien tuyo y como tal debes mirarlo en todo momento. Acuérdate de tiempos pasados. Cuando alguien ponga en duda estas afirmaciones contesta:

La riqueza supone trabajo, privaciones de los explotados, esfuerzos realizados, energía vendida... Solo la clase obrera es la legítima de los bienes acumulados por miles de generaciones esclavas.

El Consejo Municipal revolucionario, en nombre de la comunidad obrera que representa, tomó posesión del tesoro que te pertenece, convencido de que sabrás conservarlo. Un paso más en la Revolución, una conquista que debes defender.

Analiza bien cuanto te digan en contra de estas razones y verás que son puros sofismas sembrados por tu clase contraria, por los capitalistas enemigos de siempre, que desearían explotarte.

Despierta, obrero. Arroja de una vez la venda que cubre los ojos de tu razón y abandona a los nuevos fariseos que quieren engañarte.

P. GUIRAL

LA NOVA RAÇA

Fins a nosaltres ens han arribat les fondes discrepàncies que en el camp feixista existeixen entre Falangistes i Requetès. El greu problema plantejat ennuvola l'horitzó de tal forma que hom creu vesllumar aconeximents de tragèdia insospitada. La tensió d'engoixa de les dues parts representatives de la reacció, segons fonts ben autoritzades, ha arribat al seu punt àlgic, haguent-se produït escenes melodramàtiques dignes d'ésser representades per la gran tràgica de la escena, la inclita Bertini.

Segons el nostre "Intelligence service" el nerviosisme frenètic operant entre les dues tendències de la rebel·lia, no és precisament a resó de les derrotes obtingudes en els fronts de lluita, especialment en el fracassat intent d'encerclament de l'ex-villa i ex-residència ministerial.

Ni és tampoc, perquè dites derrotes se les imputin mútuament amb ànim de sortir-se'n de responsabilitats vers una futura i gairebé propera demanda pels amos llurs, Hitler i Mussolini, davant el Tribunal del "Santo Oficio". Això a ells els té sense cuidado ja que el dia fatal de "mea culpa" es disculparan amb la "verge del Rocío" o el "cristo de la Cabeza" tot dient amb cara compungida i ulls llagrimosos, parodiant la famosa sarsuela "Gigantes y Cabezudos," que

"Dios ayuda a los malos cuando son más que los buenos."

Tampoc és ni sospitar-ho, per el maquiavellisme del "padrecito" March, que en lloc de posar els seus milions al servei de la "santa causa" com prometé, hagi fet "honor a sa paraula" deixant-los sense una "blanca" amb el famós negoci de la Transmediterrània.

La tragèdia és doncs més fonda, més "viva" més alarmant. La morisma portada al terror hispànic vingué enllaminada pels oferiments que els hi feren de "carne blanca." El panorama pels mercenaris africans no podia ésser més afalagador. Arribar per la porta gran al país de la dolça recordança dirigir-se en "marxa triunfal" a Madrid on els hi serien entregades per a llur "regalo" les formoses madrilenyes roges.

Però a desgrat de tots els càlculs no s'ha entrat a Madrid. I ara ací comença el conflicte. Els moros han exigit "carne blanca" de tal forma i manera que es beslluma amenaçador dintre de poc la neixença d'una nova raça. La lluita doncs és per esbrinar qui va tenir la maladada idea de la "carne blanca" que està donant resultats tant òptims per la repoblació.

WLADI

LA SOMBRA DE ESPARTACO

Un dejo de amargura me impele a tomar la pluma.

Amargura por el arribismo. ¡El arribista! ese tipo social que sigue a las revoluciones; llega la noche de la confusión inevitable y alarga sus tentáculos sobre el cuerpo sangriento del héroe, o del militante honrado, lo desvalija, sólo que en vez de joyas arranca títulos y honorarios.

Amargura por esos revolucionarios que lo serían porque la burguesía no les echó un "gueso pa roer," y aprovechan las circunstancias actuales para lucir coches magníficos, saborear buenos habanos, desvalijar las cajas de los Ayuntamientos y practicar el simonismo más ignominioso.

Enamorado de los ideales de nuestra revolución, no significa esa amargura que desconfié de un mañana radiante donde todos los hombres sean dignos de la victoria; y sé que todos los camaradas del P. O. U. M. darán ejemplo de austeridad siguiendo la línea trazada por el "pequeño Illitch," pero sí, quiero llamaros la atención para que desde cualquier lugar de responsabilidad en que os halléis, veléis por nuestra Revolución.

Cuando las democracias nos abandonan — honrosa excepción de Méjico y la U. R. S. S. — cuando llegan columnas de trabajadores de todos los países, que bajo la bandera roja y al son de la Internacional, corren a la muerte con la sonrisa en los labios; cuando hay hombres que lo han dejado todo para tener una tumba de honor en el suelo libre de una España libre, lo menos que podemos exigirnos es una austeridad sin límites, haciendo a la vez que también lo sean los demás en cuanto de nuestras fuerzas dependa. Y al hablar así, por misteriosa asociación de ideas ha venido a mi mente la figura de Espartaco, héroe romántico de las luchas sociales de Roma, que

bien podría simbolizar la Revolución Antifascista de España.

Espartaco, como nosotros, libra sus primeros combates con las armas arrancadas al enemigo. Bajo sus banderas, luchan oprimidos de todo el mundo antiguo; tracios, galos, números... etc. a los cuales da estas dos consignas: primero, DISCIPLINA; segundo, que el único bien del hombre es la Libertad; pero que para defenderla y poseerla hay que ser verdaderamente libres de corazón "Sed disciplinados, desechad el oro y la plata, no manchéis vuestras manos con el pillaje"... ¡qué modernas son estas palabras! pero, mala era la moral y la disciplina que podía enseñar la esclavitud!

Los esclavos, como algunos antifascistas (?) hacen hoy, se lanzaron a practicar actos de terrorismo y de pillaje, y es que como sospechaba Espartaco, no eran libres de corazón y no supieron ser dignos de la Libertad. Seis mil cruces de las cuales prendian otros tantos esclavos, bordaron siniestramente el camino de Capua a Roma; era la derrota total, los capitalistas romanos pudieron entregarse sin prevención a sus bacanales.

Camaradas del P. O. U. M., velad para que, no seis mil, sino muchas decenas de miles de horcas no bordeen siniestramente los caminos de España.

Si Espartaco no pudo llegar a otear las libres praderas de Tracia, porque no fué comprendido por su ejército, nosotros, esclavos del siglo xx, recojamos sus palabras y a la vez que nos haremos libres, forjaremos aquella ciudad que quiso levantar en las llanuras de la Campania, donde no hubiera explotadores ni explotados, una ciudad de hombres libres.

PABLO JUAN

Ja assistiu a les classes d'Esperanto que es donen diàriament al local del P. O. U. M. a les 8 del vespre?